

תיאטרון

גיטות כשרשרת

גורקיני (תיאטרון העונות; מאת ניסים אלוני לפי ליאון כיץ; בימוי: ניסים אלוני) הוא קרקס של מיליב, משתה של צחצחי לשון, אורגיה של ניבולפה. ניסים אלוני הכחואי שהוציא את הקומדיה דליארטה מן הניטחה הקרים לה עור נפפה בה רח חיים מאורגנת ונעדרת אל תור, כאורהתי התיאטרון החדיש.

מחזהו הוא תיאטרון לשמו ולא לשם כל דבר אחר. הוא אינו מטרה, אינו שליחות, אינו בשורה. הוא רק אמצעי לתת לבכה למישך שעתיים ומשהו חיים, צמאים משלה — היים תוססים, המתפקעים מעצמם. הן צופה נשאר ציפה, כפי שמביט בתמונה נהנה מיפיה, אך אינו נישל בה חלק. יש בכוחו זה מישים פולחן הצורה, ללא התייחסות לתוכן, כשאפילו היילגים יותר ניהם משרתים את העלילה, הם שעשועי לשון מלוטשים ומבריקים, העושים את הערית לשפה מענגת.

החליות רופפת כשרשרת. אופיו זה של המחזה הוא מעלתו וחסרונו גם יחד. כי הפעם נדמה שאלוני העמים על עצמו, כמחזאי יתר ממה שהיה כבמאי ניסוגל לבצע. ההצגה שהעמיד ממחזהו אינה שומרת על רציפות סגנונית. יש חלקים, בעיקר בניצוח הראשונה, בהם היא שוטפת, קלילה, תוססת מעצם החלגאות שבה ומשאירה את הצופה מתפעל. בחלקים אחרים כורע אלוני תחת גטל עצמו, נעצר ומתנפש כדי להמשיך במרוצה.

העלילה והסגנון אינם יכולים להרשות לעצמם מעצורים כאלה. כי העלילה עצמה היא תנובת שרשרת: ארלקינו (יוסי בניאי) הוא בליקור לילה לא סינתזה (ברוריה אבי עור), אך כדי שימצא מקום במיטתו עליו נעזרת את בעלה (יוסף כרמון) אל מיטתה של פלמניה (אילנה יעדן), שבעלה (אבנר חזקיה) צריך לישון במיטת פרנציסקינה (גרימין אוניקובסקי), שבעלה (מרדכי ארנון) רוצה לישון דקא איתה. אל כל אלה נוסף עוד נהד אחר (ישראל גוריון), המחפס גם הוא מיטה.

אלא שלא כל החוליות כשרשרת עשויות מאותו חומר. מול יוסי בניאי, הכובש את הבמה כלהוטור מילים; גרימין אוניקובסקי, הנוטש את הבמה ביצרים; אבנר חזקיה ומרדכי ארנון, הלבושים היטב בתפקידיהם הקומיים — מול כל אלה מתיצבות חוליות רופפות, שאינן מאפשרות לשרשרת להתמתח. בעיקר אמורים הברכים לבני אילנה ערן אלוני וישראל גוריון, שאינם מרגישים את עצמם על הבמה כחלק ממנה. יוסף כרמון הוא מאומן ונדחף יותר מאשר זורם, ואילו ברוריה אביעור, בתפקיד קישור בלבד, היא התגלית של ההצגה כשחקנית נעימה ורצועת.

ארלקינו היא ההצגה שאינה פורצת ממסגרת הבמה, אך במסגרת זו היא סגנונית, מהנה, מסברת עין ואוזן.

יהודית מורחיררוניק בתצוגה האופנה קופידון משחרר מצה"ל

לים לו נלקחו, נמערך עד המושב הקדמי. יוסי עצמו נפגע מזוככות החלון הקדמי, שי התנפצה. המלחין יוחנן זרואי חזר שוב לארץ, ועדיין אין ירו משה מידה של אשתו החדשה, יעל גלבוט. במסיבה שי נערכה במועדון היפואי עומאר כיאם, הטי צירו ביוחנן שיפרוס על הפסנתר. אולם כאשר גיבש יוחנן לפסנתר, סירב הפסנתר לתת לו לנגן עד שיבוא אישור בכתב מן בעל-המקום, שלמה צפרייר. כתב יד עות אחרונות בפארס, ארוין איתן, היה מוטעע מאוד לגלות את עורך מעריב, אריה דיסנצ'יק, כשהוא יושב בנחה, יחד עם שני כתבי עתונו דויד גלעדירי ו-אורי דן, בבית-הקפה הפאריסאי זה לה פה. ככר חורתסני? שאל אותם אדוין הי מופתע. מופתעים יותר היו שלות העתוני אים, שלא ידעו כי אדוין משתומם על שי כבר הספיקו לחזור ממסיבת העתונאים שי נערכה בפאריס למלך חוסין, בשעה שהם כלל לא ידעו על קיומה של המסיבה. אדוין גילה רוחב-לבב לעמיתו, מסה. להם כמה מרי טים על המסיבה, שאיפשרה להם לשלוח לפחות כמה שורות לעיתונם.

שן תמורת עבודה

למרות שנישאה למולטי-מיליונר הרברט רוניק, המכנה כנשיא חברת סארו האמריקאית, שבבעלותה נמצאים עשרות כתי-חרו שות למוצרי הלבשה בארצות-הברית והמוני רח-החוק, למרות שוכתה בדירת מגורים מסוארת באחד מאזורי המגורים האריסטוקרטיים של ניו-יורק — בסארק אבניו, ולמרות שלשורתה האישי עומדת משרתת צרפתית, ממשכיה מלכת-המים ומלכת-היופי לשעבר, יהודית מורחיר, בעיטוקיה הן קודמים: גאומים למען המגבית וצילומי איפנה. היא מוצפת הצעות בשני התחומים ואינה מספיקה להיענות לכולם. הייפטיה הישראלית, שאחד העתונים האמריקאיים הכי תיר את נשואיה בכותרת 'קופידון האהבה הוציא את יהודית מורחיר מהצבא', הסיקה לפני צאתה לירי-ההובש במוזח-מרחוק, להציג טלם כדוגמנית אופנה עבור הוון. אחד מן עתוני האופנה המפורסמים בעולם. מלכת המים 1963, ויויאן דלי-ביאנקו, הוסי תעה לפני שבוע מקבלת הפנים ההמונית והתמימה שערכו לה תושבי חיפה. היה זה שעה שסוכנות השעונים וייר ערכה תחית רות פרטים בחוף-השקט, בה הרומונו מתגדבים למשות שעונים מהים. ויויאן, שהיתה צריכה להעניק את הפרטים לזוכים, הוסיעה בביקתי שחור, הוסיעה לאורך החוף בספינת משמר-החופים. למעלה מארבעת אלפים איש באו לחוות במבלה, הקיפה, ביקשו ממנה אוסגוראפיים ורצו אחרי מכוניתה. ויויאן, שהחלה השכוע בלימודי הכנה לקראת בחינות הגברות שלה, הצליחה בקושי להחלק כמה קוריוזים משעשעים נמלו בחלקו של עורך התוכניות של קול-ישראל, עמוס אטינגר, שעה שטייל ברחבי הארץ לצורך הכנת תוכניותו החדשה שביילים וציליט. בין השאר מצא עמוס, שביקש מאנשים שונים במחאם, כי השיר הסופולארי ביותר בארץ הוא — אספרנצה. כשהגיע עמוס לראש סיניה, וביקש ממנהל בית-הסטר במקום לי שיר לו שיר, מצא המנהל לנוכח לפרט לי עמוס את רשימת השירים העבריים החדשים המשוחתים. לדעתה, את הנוער. במיוחד התקיף את מילות השיר המורה לזימרה. עמוס העדיף שלא לגלות לו כי הוא עצמו חיבר את המילים. מהומה רבה ליחתה את פתיחת מועדוני החוש של רפי זלסון בטבריה, מיונס 206. ימים אחרים לפני שי נחבר המועדון, ניסו אנשים רבים להניע את רפי למצאת לגלות הטבריינית. אחד הן אנשים שהציעו תעסוקה להרפתקן, בעל עין הזוככות, היה אורי זורה, שהבטיח לו לשתפו בתוכניתו שן ועין. בתנאי שיסכים להוציא שן.

שזיפים תמורת חתימה

על תחילת דרכו ככלכלן, סיפר השבוע ראש-הממשלה, לוי אשכול, בעצרת חג ליל ראשוני תנועת העבודה שערכה בפתח-תקה. גילה אשכול על עבודתו בקבוצת הפועלים בפתח-תקה, לפני חמישים שנה; נתמנית לאקונום במסבחה הפועלים. אחרי יום עבודה מסך בשדות, הייתי מוכר ב-מסבחה קציצות שהטבחת הבטיחה לי כי הן עשויות גם מבשר. מצבנו היה אז בכירע והחלטנו להדפיס כסף. הדפסנו פתקאות ו-אני הייתי צריך לחתום עליהן. יום אחד נמאס לאשכול לחתום על הפתקים. נטע הרפז הבטיח לו מנה אמרדין (מישימיש מיושב) ואשכול השתכנע לחתום עוד. ועשינו נו או אינפלציה על כל התניות. הן בלש לשעבר, דויד תדהר, הוציא ב-ימים אלה את הכרך היצו של האנציקלופדיה שלו חלוצי הישוב ובנויו. לרגל הוצאת כרך הבר-מצחה, אמר הסופר בן 66: 'אני נרגש יותר מאשר אם הייתי מכניס את בני מחוש לחגיגת הבר-מצחה שלו'. ארבעה חיילי צה"ל, שודאי חירפו את השחקן יוסף ירין כאשר סירב לקחתם טרפס במכונית האינפאלה המפוארת שלו, ליד סיבוב מיכמורת, יכולים עכשיו רק לברכו על-כך, כעבור מטרים ספורים נמחצה מכוניתו עלידי מכונית-משא גדולה וכל החלק האחורי שלה, בה היו יושבים החיי-

אנשים

תשלום תמורת הנושא

עד היכן מגיעה דאגתו של משרד-החוק לאורחי המדינה, ניתן להסיק מקובץ של הוראות ששלח משרד זה לכל מארחיו של מוזח-הר, מלך נפאל, שביקר לפני שבוע בארץ. בין ההוראות הוקדש עמוד מיוחד להרגלי האוכל המלכותיים, בו צויין כיצד יש להכין את התפרים המלכותיים: א. אין הן מלך אוכל שבריקר, בשריטוס, ולא סרטני ים ודומיהם. ב. המלך שותה ויסקי, בנדיה, גין, שרי וביירה, וכן יין אדום וכבן ומש-קאות קרים בלתי-אלכוהוליים. ג. המלך מבי כד לאכול: תרגולת, ירקות, אורז, פירות, פיתתה בגדאית. ד. מזכירו האישי של הוד-רומותו, הנימנה על הפמליה, אוכל אוכל טבעוני בלבד. יש לזכור ששמו הוא: בא' דה כאזי פושפא ראג'ה בהנדארי'. על שני אנשים שקיבלו את פני מלך נפאל לא השפיעו הגינונים המלכותיים כלל. ד"ר רענן וייץ, ראש מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית, למשל, קיבל את פני המלך בחולצה פתוחה וכשידיו תקועות ב-כיסיו. ואילו ד"ר אברהם כירן, מנהל אגף העתיקות הממשלתית, שהדריך את הן מלך ופמלייתו באתרי העתיקות של קיסריה,

יווי דלי-ביאנקו בחוף השקט שעונים מעוררים במים

שזיפים תמורת חתימה

בסוקי השבוע

שמתה ארדיך, סגן ראש עיריית תל-אביב; היפה מלולכת לאסחות מתל-אביב, אלא ששם עוור לה הר הרמל על מרדויותיו. כל רוח מצויה מפריחה את הן וזהמה ומסירה את האבק. סגנית יושבראש הכנסת בבה אירלסון, בנאום בטני הקהילה הן ציונית בסאר-פאלו שבבראזיל; אני באה ומצואת בעיר אחת ארבעה שליחים של הן קרן הקיימת לישראל; מה עושים ארבעה אנשים אלה כאשר צה"ל כבר גאל את כל אדמת ארץ-ישראל? הצייר אבל פן; לא איכפת לי אם המבקרים כותבים עלי רעות, ואפילו לא איכפת לי אם הם כותבים על הקלוגים שלי טובות.